

Lần đầu đến San Francisco

T.C.M

Thật sự không phải là lần đầu tiên tôi đến San Francisco. Trước đây tôi đã ghé thăm vài lần. Ngồi trên xe, ông anh vợ tôi lái, chạy trong rừng xe hồn hòn, qua mặt không chớp đèn, xèng xe qua bát chót, đậu xe ngang xuống giữa đường, xe phía sau phải queo qua giòng khác mà chạy, phía sau bầm còi inh ỏi. Xe buýt dài thòng kẽm càng, qua khúc quanh chuồi đậu qua gân thâu bên kia lề đường xe buýt chạy xèng xê thật nguy hiểm. Tôi phục tài lái xe của ông anh vợ, và chót thường nhung người ở trong lòng San Francisco, phải chịu các thử hiêm nghèo bất tiện trong việc lái xe. Đường độc dưng đúng không biết bao nhiêu %. Nhưng theo code của thành phố Oakland thì độc tôi đã chấp nhận là 22%, xe đậu nghiêng bên đường tuồng như sắp lật nhào. Nhà cửa san sát, không vuông tuoc, không cây cối, như khu Dakao, Tân Định Saigon. Tôi ốn San Francisco quá! Tú hoi không biết mình du khă năng lái xe trong thành phố này mà không gây tai nạn? Hai năm ở gân San Francisco chúng một tiếng đồng hô lái xe mà không mây khi tôi dám đi chơi tại thành phố này. Mỗi lần vở tôi đòi đi San Francisco chúng một tiếng đồng hô lái xe mà không mây khi tôi dám đi chơi tại thành phố này. Mỗi lần vở tôi đòi đi San Francisco thì gân như có cái vã, vì tôi không muôn lái xe trong cái hồn đòn vô luật lệ đó. Khi cần di không tránh được, thì tôi căn rắng đi, cù áy náy ngại gây tai nạn, chiêu về thở phào thoát nan. Một anh ban kê cho tôi nghe, hai lần anh bị Mỹ đèn đè sông xoài ra đường móc ví. Một lần anh ta bị lôi từ xe buýt xuống đường, bốn ông Mỹ đèn to như hó pháp đè chân tay, một ông dứt tay vào túi làm rách toạc, cái quần dài, Khi đi về hai tay phai ôm che mông. Thế thì tôi không “ốn” San Francisco sao được?

Thế mà tôi phải don nhà về San Francisco ở.

Đúng là ông trời hay chói khăm. “Ghét cua nào trói trao cua đó.” Số San Francisco thì phải don nhà về San Francisco! Thích dàn bà mập thì có vò gậy! Ưa mồ móng thì làm nghề CC!

Sáng thứ bảy tôi lái xe đưa vở đi tìm nhà thuê. Lái xe chạy mây vòng quanh khu đường gân số “tuồng lai” của vò tôi. Tìm được một căn Apt rất gân số. Đi bộ 2 bloc là đến nơi. Tôi mừng quá. Chủ truong của tôi là lầy sụ thanh nhàn làm chuân. Ông gân số thì có thể ngủ dây lúc 7 giờ sáng. Chiều sau 5 phút tan sở, thì có mặt tai nhà. Thị giở thong tha. Đồi sòng bốt hắp tấp. Trong khi chờ chủ nhà đến mở cửa xem phòng, thì có mây “cấp” cũng đang chờ đổi nǚ chúng tôi. Hai anh râu ria xóm xoàm ngồi trên xe mô tô, ôm nhau thắm thiết, tay trùi mén cua anh này chạy trên bắp dùi anh kia. Thỉnh thoảng anh ngồi trước quay lại, hai hàm râu chạm vào nhau “ém ái”. Dưới gốc cây, một anh xanh xao nǚ tàu lá, ôm củng một anh khác. Hoang quá, vở tôi due: “Thôi, ghê quá! Đi đi! Đúng thuê nhà ở đây! Em số lầm”. Tôi tiếc căn nhà gân số, trán an vở “Thôi, anh thuê thì ở một mình đi! Em số lầm”. Tôi chán nan. Tìm nhiều dia chi trên báo kêu điện thoại, tôi duoc mấy ghi âm trả lời, và dia số là dia chi của các yan phòng trung gian thuê nhà. Tôi biết các yan phòng này không giúp chi được nhiêu nên không đến (kinh nghiệm cũ). Chay xe một ngày trong thành phố, mệt phờ, hai vở chồng xổ xác, bắt đầu căm nhẫn nhau. Mà la chưa! xe cô đâu có động đao băng các lân chúng tôi đi chơi? Thị ra, các khu chở Tàu, khu thương mại, khu du lịch xe cô mới động nghẹt mà thôi. Năm năm ở Mỹ, tôi đi từ miền Đông sang miền Tây, có qua thành phố đông đảo Chicago nhiều lần, chưa bao giờ tôi nghe một tiếng còi xe. Tôi tưởng cái còi xe vô dung trên đất Mỹ, không ngờ dân San Francisco dùng lia lịa.

Vở tôi lâm quen với một cô Tàu đứng chờ xe bus. Cô cho biết nhà cô có phòng cho thuê ở khu Sunset. Chúng tôi

đến đó, một phần hầm nhà (basement) sửa lại thành cái phòng, có cầu tiêu nhỏ, không có bếp. Vô tội thích quá đỗi thuê, chui nhà ra giá 350 đồng/tháng. Phần tôi thì nghĩ rằng, khi mồi đèn Mỹ với hai bàn tay trắng, tôi cũng chưa từng ở một nơi tôi tàn khốc như thế. Huống chi tôi đã di làm nhiều năm. Mà mỗi buổi sáng ăn mặc sach sè, dáng hoàng, chui ra khỏi cái hầm nhà để đi làm, thì hình như có cái gì không được “ôn” lấm. Nếu tôi thất nghiệp và đói khô, thì tôi rất sưng sướng được ở cái hầm nhà tôi tàn đó. Tôi phải làm mặt gián và già vồ lồn tiếng nhiều lần, để vô tội bỏ ý định thuê căn hầm đó.

Dân chiêu thì hai đứa đã mệt phõ. Chuyên thuê nhà cũng chưa đèn đâu ca. Thì ra mọi sự đều khó khăn cho không phải dễ dàng như tôi tưởng. Chán nan, tôi muôn ra về. Có gì thì thuê khách sạn ở tháng đâu, sau đó tìm nhà. Tôi súc nhò cái sơ cũ mà tôi đã làm, họ cho tôi vé máy bay đi interview, thuê khách sạn cho ở lúc ban đầu, cho tiền chỗ dô dac, chỗ luôn ca xe hơi của tôi tú tiêu bang khác về. Số mơi cua vò tôi chẳng có gì cả. Trong lúc chán nan, tôi súc nhò một nù AHCC cũng đang “tru trì” tại đây. Tôi kêu điện thoại và đến nhà.

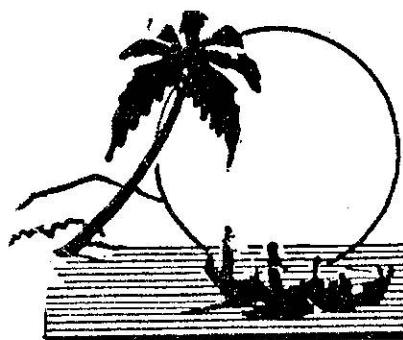
Chi trong vòng 15 phút, cô chị cho tôi ba nơi thất tiền lời, thất tốt. Tiếp xúc được cá với Manager và xem nhà đến nơi đến chốn. Nhưng phòng (studio) giá 750 đồng một tháng thì tôi không đủ công để thuê. Cuối cùng tôi thuê được một căn vừa tướng đối rộng rãi nhất, dây du, tiền lời nhất mà giá lại thấp nhất. Có lẽ cái building hỏi cũ nên giá rẻ hơn.

Ngày chu nhật, buổi sáng, chúng tôi trở lại San Francisco, nụ AHCC đặt chúng tôi đi một vòng cho biết đất la. Mua một vé xe buýt là có thể nhảy lên bất cứ xe nào khác trong số giờ han dinh. Hệ thống xe buýt San Francisco chăng chít thật tiên lôi. Chúng tôi đi bộ về khu Ngân hàng,

lê dương thênh thang sach nhú lau. Nhà cao mây chục tầng nhìn lên hun hút. Cô bao “Cho bộ đôi BV qua đây mà phìn nhung nhà này thì tha hồ mà rót nón cối”. Người người đi bộ trên hè phố đông đảo, làm tôi chót nhớ về cùng các khoang đường Lê Lợi, Tu Do ở Saigon ngày trước. Tôi thấy có cái gì gân gùi đâu đây, kỵ niêm trọng tôi nhú được đánh thuốc dây. Có cái gì êm đềm, vui vẻ, hanh phúc mènh mang cua một buổi mai trời hoi mát lành và nắng nhạt vàng, luân luu trong giòng nguoi trên hè phố... Thiên hạ ăn mặc chải chuốt, sang trọng. Ba đứa tôi xuênh xoảng di vòng ra phía bên phà. Nước xanh ngắt, mây quán thuy ta soi bóng lung linh trên mặt vịnh. Một vài người thông tha ngồi câu. Mùi mǎn nước biển làm tôi bội hồi chót nhó quê nhà. Việt Nam thân yêu bên kia bờ biển. Nếu tôi tha một cái chai xuông đây, không chừng một ngày kia, một người ban tôi bên quê nhà nhất được?

Chúng tôi được dân tên tram “cable car”. Chiếc xe giống hệt một toa xe lửa, bánh sắt chạy trên đường ray sắt. Dưới lòng đường có một sợi dây cáp dài kéo xe chạy. Chiếc xe có lô tu xua còn giữ lại nhú một cỗ vật cua thành phô. Hành khách đứng chờ xếp hàng dài, tôi đếm có đến 124 người đứng trong hàng. (Thật là xếp hàng ca ngày) Mỗi chiếc xe chưa được 30 đến 40 khách. Người muốn đi xe, phải có đúc kiên phân lớn. Ít nhất cũng 40 phút chờ mồi lên xe được. Tài xế lái xe băng hai cái cần dài lòng thòng, rất tốp súc lao động để bắt lên đè xuông. Vừa lái xe, tài xế vừa kéo chuông kêu leng-keng, vừa nói chuyện khôi hài cho hành khách cười nghiêng ngửa. Xe chậm như ruà bò, khoảng 10 đến 15 miles/giờ. Đến ngã tư thì đầu ngang đường, hành khách muôn lên xuông thì phải băng qua cái xe cô khác, bắt kê đèn xanh đèn đỏ. Khi xe đỗ dốc, các bà các cô rú lên tung hô vì sở, vì thích thú. Có lẽ du khách mồi khoái cua la thích đi một lần cho biết. Chỗ moi căng lăm.

Chúng tôi thả bộ trên bến tàu. Ở đây người đi bộ tập nập. Cua cá bày bán bên lề đường, mây cái thùng luộc cua to tò bộ bôc hỏi nghỉ ngút. Khách bộ hành mua cua dùng giữa đường ăn, bia thì boc trong bao giấy dê “che mặt thời gian” vì có luật cấm uống rượu ngoài đường. Xe cảnh sát chạy qua lại, mây ông cũng biết chán, nhưng lại ló tít đi. Di một khoang là thấy một nghệ sĩ ôm đàn gẩy tung tung, có chiếc nón thu bạc các. Mây anh da đen làm cái nghệ ít vồn nhất: Dung yên trên ghế đâu, thinh thoang nghiêng đâu, nghiêng tay, làm như tưởng người mâu trong các cửa hàng, khách bộ hành thay bạc các vào cái ly... Có lẽ người ta xem thì đông, cho tiên thì ít. Mây anh chàng làm xiếc như mây ông Sơn Đông mãi vô ô bùng binh chờ Saigon: nuốt lúa, ném bánh, đi xe một bánh, vừa xiếc vừa thổi kèn, ca hát, khách nhàn du quây vòng tròn thường ngoan.

Trên buồm xuống biển, một đoàn nghệ sĩ đồng dao, hòn tap, dù các thủ nhạc cu khác nhau; Trông lon, trông nhỏ, kèn, sáo dàn, kè mắc áo ám, người mang quần cut, kè áo đuôi tôm, người thi đánh trống, có kè rách ruồi, đầu bù tóc rói, đứng, ngồi, lòn xòn. Tất cả đều đang chơi nhạc, có người nhảy múa. Đây là một ban nhạc vĩ đại, gồm những người yêu nhạc, yêu trình diễn, không quên biết nhau, không có nhạc trưởng. Dem nhạc cụ ra đó, rồi cùng nhau hòa nhạc. Tôi cũng không hiểu làm sao họ có thể khỏi đau một bản nhạc. Có khi nghe thật hay, có khi ôn ào náo loạn, như một bát hổ lợn, mạnh ai nấy dàn, mạnh ai nấy thôi. Nhạc chơi liên tục bất tận. Các tiệm quanh bến tàu bán hàng tạp hoá, bán kỹ vật San Francisco, bán đồ trang sức... Thiên ha vào ra xem tập nập. Đặc biệt nhất là “Trung ương Cuc” của chương trình “Believe it or not” của tài tử Ripley đóng đô tại đây: Có lẽ họ chiếu phim và trình diễn cho du khách xem các thủ khố tin nhưng có thực.

Tàu đậu san sát trên bến. Có những chiếc tàu xưa neo lai cho du khách lên xem chơi. Nhưng chiếc tàu thênh thang như cái building nhiêu tưng. Tuy là tàu buồm tàu gỗ, vào bên trong mỗi thây sông lại trong những cõi tích ngày ấu thơ về những chuyên “châu dao” hoặc “cuộp biển đầu lâu” v.v... Nhưng chiếc tàu tuổi đã hơn trăm năm, di quanh từ Âu sang Á, qua Mỹ, lên Bắc Cực, xuống Úc châu, nay tuổi già mệt mỏi nằm lai cho thiên ha leo lên nhìn ngắm, sờ mó chơi. Nhuong lai những khoang đường xa sóng gió đó cho “dám tre” trang bị điện tử, nguyên tử tối tân di vê. (Con hồn cha là nhà có phúc). Du khách từ thập phương thế giới đổ về di rong chơi, thường thức một vải món trên bến tàu, khá đắt mà cũng khá... đỡ.

Buổi chiều chúng tôi cuộn bộ về cho Tàu, khu cho Tàu thì đường sá chất hẹp, đông cung xe cộ, nhà cửa thấp cũ đèn đui, đúng là canh Cholon bên nhà. Trên phố, người tha bộ đây lè đường toàn ca “đầu đen” da vàng, xí xa xí xô. Di xàng xàng như Lý tiêu Long. Hàng hoá bày tú trong tiệm, bày ra lè đường, và có nhiều món rất rẻ. Rẻ như dem cho. Có lẽ là hàng xuất cảng từ “Trung Quốc vĩ đại” (Tên mà C.S.VN gọi trước khi cấm thiêu lành canh thiêu chua). Quán cơm rất rẻ, một đĩa cơm chỉ từ 2 đến 3 đồng mà ăn ngắt xíu, heo quay, vit quay, gà quay treo lòng thòng còn bốc khói và mồ cồn chay ròng ròng. Lòng heo, lòng bò nấu tung nồi lớn để trong tủ kiêng, nhưng khúc ruột don sóng, hai ba bà Mỹ trắng ghé mặt dòn, rồi rùn vai giật mình la lên “Y-ac”, “Y-ac”. Di chờ Tàu có cảm giác như về Cholon bên nhà. Đáng kinh nhất là “Tím xâm”, mây món ăn đê trong đĩa nhỏ, dây đi qua, muôn ăn món nào thì “nhất đường chí” món đó. Nhưng ăn cũng mau ổn lầm.

Buổi chiều, chúng tôi ra ngồi trên công viên Embarcadero, nhìn nước chảy trên thác gia, nhìn xe cộ luân lưu trên xa lô chạy ngang trên đầu. Đây là một công viên tráng xi măng có nhiều bức cấp rông, bàn ghế băng sắt sơn trắng bày ngoài trời, dưới gốc cây, thiên ha mua thức ăn, thức uống, ra ngồi ăn uống, ngồi đây trên bức cấp phơi nắng.

XEM TIẾP TRANG 88

